

Arrest

nr. 291 106 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: B.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Marokko
[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie ten gevolge van het bekomen van een visum gezinshereniging waardoor zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 op 12.07.2021. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg M., S. [...], haar echtgenoot met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Op 12.07.2021 ontving de Dienst schijn- en gedwongen relaties van de stad Antwerpen een klikbrief van de heer M., waarin hij meldt slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk/gedwongen huwelijk, de relatie te hebben stopgezet en de gemeenschappelijke woning te hebben verlaten teneinde ruzie en discussies met de betrokkene te vermijden. Hij verklaart ook een echtscheidingsprocedure op te zullen opstarten. Op 09.07.2021 legt meneer tevens bij de Politie Antwerpen klacht neer over de familiale problemen met betrokkene en verklaart te verblijven in zijn auto of op hotel om de situatie niet te doen escaleren. Op diezelfde dag maakt betrokkene eveneens melding bij de Politie Antwerpen van intrafamiliaal geweld. Tijdens haar verhoor dd. 03.08.2022 verklaart betrokkene dat zij thuis werd opgesloten door haar echtgenoot, slachtoffer werd van verbale agressie jegens de echtgenoot en dat hij de woning heeft verlaten op 09.07.2021. Naar aanleiding van de klikbrief van de heer M. werd op 01.09.2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken opdracht gegeven tot een woonstcontrole met relatieverlag. Naar aanleiding van een negatieve woonstcontrole volgde er voor betrokkene op 10.10.2021 een voorstel afvoering van ambtswege. Op 31.01.2022 werd betrokkene ingeschreven op een ander adres dan de referentiepersoon. Er kan gesteld worden dat betrokkene minstens sedert 10.10.2021 (datum van het voorstel tot afvoering) niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. Gezien het voorgaande kan ook besloten worden dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon sedert 09.07.2021, de datum waarop de referentiepersoon de woning verliet volgens zijn verklaring, hetgeen overeenstemt met de verklaring van betrokkene.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 03.05.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 19.10.2021. Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:

- Arbeidsovereenkomst betrokkene bij firma [...], aanvang 02.02.2022 voor onbepaalde duur.
- Attest OCMW geen steun dd. 02.11.2022
- Attest trajectbegeleiding Atlas - Integratie & Inburgering Antwerpen, zonder datum, betreffende voltooiing integratiecursus in 2022 en inschrijving lessen Nederlands 1.1 in 2023
- Ziektekostenverzekering betrokkene
- Verklaring op eer van betrokkene, zonder datum, betreffende de kennismaking met de echtgenoot, het huwelijk dd. 19.07.2018 en het verdere verloop van hun relatie.
- Bijlage aan PV met nr. AN.45.LB.0xxx/2021 GF dd. 03.08.2021 - verhoor betrokkene dd. 11.08.2022.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: 'Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek. dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.' Er werden geen bijkomende stukken meer aangeleverd.

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden vastgesteld:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 19.07.2018. Betrokkene kwam vervolgens naar België om zich bij haar echtgenoot te voegen en werd op 12.07.2021 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15. Het koppel woont evenwel niet meer feitelijk samen sinds 09.07.2021, nog voor zij in het bezit was gesteld van haar bijlage 15. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Zoals hierboven gemotiveerd, is het redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen

betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geen 3 jaar wettelijk gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030: RvS 5 maart 2004, nr. 128.878: RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807: RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Ingaand op de adviesvraag partnergeweld van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de gerechtelijke gevolgen van de interventie dd. 09.07.2021 (PV nr. AN.45.LB.0xxx/2021 - GF dd. 09/07/2021) deelt het Parket van Antwerpen dd. 28.12.2022 mee dat het dossier midden juli 2022 geseponeerd werd wegens onvoldoende bewijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken volgt het advies van het parket na hun onderzoek, meer bepaald dat er onvoldoende objectieve bewijzen zijn van partnergeweld die de verklaringen van de betrokkene kunnen staven. De voorgelegde stukken in het kader van het socio-economisch onderzoek betreffen louter verklaringen, enerzijds zelf opgesteld door de betrokkene en afgelegd door betrokkene tijdens verhoren aan de politie (PV met nr. AN.45.LB.0xxx/2021 GF dd. 03.08.2021 - verhoor betrokkene dd. 11.08.2022), waarin mevrouw B. verklaart te zijn opgesloten door de echtgenoot, gedepriveerd te zijn van voeding en dat de echtgenoot haar verlaten heeft. Er zijn twee telefonische contactnames dd. 09.07.2021 en 03.08.2021 door betrokkene en pogingen tot interventies van de Politie Antwerpen dd. 09.07.2021, 09.08.2021 op het adres [...] alwaar de betrokkene verbleef. Echter, de contactnames blijven zonder gehoor, alsook de telefonische contactname met betrokkene dd. 03.08.2021 en met de heer M. dd. 09.08.2021 en dd. 11.08.2021 en 17.08.2021. De referentiepersoon van zijn kant verklaart aan de politie dat betrokkene niet werd opgesloten, maar zich in covid-quarantaine bevond en dat betrokkene beschikte over een sleutel, dat betrokkene beweringen onthouden te zijn geweest van voeding dat louter voorzien zou zijn geweest voor de drie kinderen van de heer M. niet kloppen, aangezien zijn kinderen in de maand juli 2021 met vakantie waren en sedert de aankomst van betrokkene in België niet meer bij hem op bezoek kwamen en dat hij de woning dd. 08.07.2021 verliet om verdere escalatie te vermijden. Verder verklaart de heer M. dd. 03.03.2022 dat de betrokkene haar eerste contactname met de politie dd. 09.07.2021 deed in een reactie op zijn afspraak met de politie om melding te maken van de relatieproblemen. Hoe de vork daadwerkelijk aan de steel zit, is niet duidelijk. Wel is het duidelijk dat de relatie inderdaad niet goed zit en de gezinshereniging achterhaald is. Er kan niet worden besloten dat betrokkene zich in een bijzonder schrijnende situatie heeft bevonden, zoals gestipuleerd in art. 42quater, §4, 4°.

Betrokkene toont tot slot aan tewerkgesteld te zijn, echter betreft de bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980. dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of er enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene verblijft sedert juni 2021 in België, nu dus bijna anderhalf jaar. Dat is een relatief korte période. De duur van haar verblijf in het Rijk

verzet zich niet tegen het nemen van deze beslissing. Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland. Ze is er immers opgegroeid, heeft er school gelopen, heeft er het merendeel van haar leven geleefd. Ze huwde vervolgens met een man van Marokkaanse origine. Ze moet dus nog goed vertrouwd zijn met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken. In ieder geval voert betrokkene zelf geen stukken aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, die een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing. Integendeel, betrokkene verklaart dd. 11.08.2021 aan de politie dat zij zelf niet de beslissing nam om naar België te komen, maar dit deed onder druk van de echtgenoot. Betrokkene onderhoudt contact met haar broer in Marokko, die volgens de verklaring van de referentiepersoon een actieve rol opnam in de steun aan zijn zus tijdens de période van echtelijke problemen, en ook haar moeder woont nog in Marokko. Uit het geheel is het niet onredelijk om aan te nemen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Uit niets kan het tegendeel blijken. Een relatiebreek is absoluut een harde noot om kraken. Echter houdt dat niet in dat er samen met een verhuis naar het buitenland en de relatiebreek geen bindingen meer zouden bestaan met het land van herkomst, noch dat er geen vrienden of andere familieleden meer in het land van herkomst zouden wonen en betrokkene er dus niet op een sociaal netwerk zou kunnen terugvallen.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een e-mail van trajectbegeleiding Atlas - Integratie & Inburgering Antwerpen voor, zonder datum, betreffende de voltooiing van een integratiecursus en de inschrijving lessen Nederlands 1.1. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject en Nederlandse les verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld stuk niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Ook het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven en is in België verplicht. Dit bewijs van aansluiting toont bijgevolg evenmin aan dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Wat betreft de sociale integratie, beweert betrokkene dan wel dat zij op deze korte période vrienden heeft gemaakt, ze legt hieromtrent evenwel niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. In elk geval: voor zover betrokkene inmiddels hechte vriendenrelaties zou hebben uitgebouwd, dient opgemerkt te worden dat een vrienden- en kennissenkring geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat hen desgevallend vrij contacten te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of middels periodieke bezoeken. Het is bijkomend, zoals reeds aangehaald, ook niet onredelijk te stellen dat zij na een verblijf van 24 jaar in haar land van origine vast nog vrienden en familie heeft waar zij op kan terugvallen en waarmee zij diepgaandere banden mee had/heeft dan de contacten die zij hier na slechts anderhalf jaar heeft uitgebouwd. Uit niets kan blijken dat zij de draad niet terug zou kunnen oppikken in Marokko, al dan niet in hun nabijheid.

De gezinssituatie van betrokkene werd reeds aangehaald. Betrokkene woont minstens sedert 09.07.2021 niet meer bij de referentiepersoon. Er is evenmin sprake van een minimum aan relatie tussen beiden. Betrokkene verklaart ook andere familieleden te hebben in België, waar zij contact mee onderhoudt, en die haar geholpen hebben met kledij en voeding tijdens de eerste période van de echtelijke problemen. In het bijzonder haar oom, de broer van haar vader, zou haar tijdens de eerste période geholpen hebben. Echter, voor zover er sprake zou geweest zijn van een bijzondere afhankelijkheidsband in het verleden, is daar heden geen sprake meer van, aangezien betrokkene sedert 02.02.2022 voltijds tewerkgesteld is

en zelf verklaart de nodige stappen ondernomen te hebben voor een zelfstandig leven in België, zoals het leren van de taal en het huren van een appartement. Er is ook geen informatie in het administratief dossier die erop wijst dat de aanwezigheid van betrokkene noodzakelijk is voor de in België verblijvende familieleden. Er is tot slot geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk, noch kan blijken dat zij een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de boven vernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van art. 42quater § 4 1° van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de zorgvuldigheidplicht.

Gedaagde maak toepassing van art. 42quater § 1 4° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging en zulks maakt dat het verblijf van verzoekster kan worden ingetrokken.

Verzoekster betwist dit niet.

Art. 42 quater § 1 ° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

Dat uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt ingeval van een beëindiging verblijf dat tot stand kwam ingevolge een huwelijk gekeken wordt naar de aanvang van de gerechtelijke procedure. Voor wettelijke samenwoning kijkt men naar de beëindiging van het geregistreerd partnerschap en voor de andere gezinshereniging de gezamenlijke vestiging. Zulks is trouwens ook gewoon logisch.

Gedaagde stelt evenwel in de motivering het volgende:

Het huwelijk werd afgesloten op 19.07.2018. Betrokkende kwam vervolgens naar België om zich bij haar echtgenoot te voegen en werd op 12.07.2021 in het bezit gesteld van haar bijlage 15. Het koppel woont evenwel niet meer feitelijk samen sinds 09.07.2021, nog voor zij in het bezit was gesteld van haar bijlage 15. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Zoals hierboven gemotiveerd, is het redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geen 3 jaar wettelijk gehuwd geweest.

Verzoekster leest dus dat de wettelijkheid van een huwelijk eindigt wanneer omdat men niet meer samenwoont en geen gezinscel meer vormt.

Dit is uiteraard klinkklare onzin. Verzoekster meent dat dergelijke motiveringen een overheidsdienst zoals de Dienst Vreemdelingenzaken onwaardig zijn. Het kan toch niet zijn dat men als overheid niet eens weet wanneer een huwelijk nog bestaat en wanneer het niet bestaat.

Ter herinnering stelt verzoeker dat een huwelijk 'wettelijk' bestaat tot de echtscheiding, ontbinding of nietigverklaring ervan wordt uitgesproken door een rechter.

Dat gedaagde overigens zulks eenvoudig kan lezen in art. 42quater § 4 1°.

Dat de bestreden beslissing zelf aanduidt dat de procedure echtscheiding niet is ingezet maar zal worden ingezet en tot op heden is deze volgens verzoekster nog niet ingezet.

Gedaagde vermengt dan ook de begrippen gezamenlijke vestiging in art. 42quater § 1 4° en de toepassing van art. 42quater § 4 1°.

Dat de motivering van de bestreden bevat geen enkele andere motivering omtrent de toepassing van art. 42quater § 4 1° zodat geen enkel motief overblijft in de bestreden beslissing om geen toepassing te maken van art. 42quater § 4 1°.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet afdoende op dit punt wat niet hersteld kan worden door een achteraf motivering.

Dat bijkomend niet anders kan besloten worden dan dat art. 42quater zelf geschonden werd.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

[...]"

De verwerende partij is blijkens de bestreden beslissing van oordeel dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en de referentiepersoon, haar Belgische echtgenoot, en dat het verblijfsrecht in toepassing van deze bepaling kan worden beëindigd. Verzoekster betwist dat niet. Wél betwist zij dat zij niet in aanmerking zou komen voor de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, die het volgende bepaalt :

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet voldoet aan deze uitzonderingsgrond en motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 19.07.2018. Betrokkene kwam vervolgens naar België om zich bij haar echtgenoot te voegen en werd op 12.07.2021 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15. Het koppel woont evenwel niet meer feitelijk samen sinds 09.07.2021, nog voor zij in het bezit was gesteld van haar bijlage 15. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Zoals hierboven gemotiveerd, is het redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn dus geen 3 jaar wettelijk gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid. 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030: RvS 5 maart 2004, nr. 128.878: RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807: RvS 8 mei 2006. nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.”

Verzoekster leest deze motivering verkeerd waar zij stelt dat de verwerende partij ervan uit zou gaan dat de wettelijkheid van een huwelijk eindigt wanneer men niet meer samenwoont en men geen gezinscel meer vormt. De verwerende partij heeft vastgesteld dat het koppel niet meer samenwoont, en er dus geen minimum aan relatie en gezinscel meer is sedert 9 juli 2021 en verwijst daarmee, via de rechtspraak van de Raad van State, naar de invulling van het begrip gezamenlijke vestiging in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Met andere woorden: de verwerende partij stelt vast dat er geen sprake was van een gezamenlijke vestiging die ten minste drie jaar heeft geduurd, hetgeen een voorwaarde is om te genieten van de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker niet betwist dat er geen minimum aan relatie en geen gezinscel meer is sinds 9 juli 2021, kon de verwerende partij dus terecht vaststellen dat verzoekster niet voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde uit artikel 42quater, § 4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Met de zinsnede dat *“betrokkenen [...] dus geen 3 jaar wettelijk gehuwd [zijn] geweest”*, stelt de verwerende partij verder gewoon vast dat op het moment dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging, ook het huwelijk nog geen drie jaar had geduurd, zonder meer. Verzoeksters argumentatie gaat dus uit van een verkeerde lezing en is in wezen gericht tegen een overtollig motief. Immers, in de mate dat verzoekster erop alludeert dat de uitzonderingsvoorwaarde in casu moet worden

beoordeeld in het licht van de duur van het huwelijk in plaats van de duur van de gezamenlijke vestiging en zij dus wel voldoet aan deze uitzonderingsvoorwaarde aangezien de echtscheidingsprocedure nog niet is ingezet, kan zij niet worden gevolgd. Nu niet wordt betwist dat het recht op verblijf kon worden beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is, toont verzoekster niet aan dat het onzorgvuldig of in strijd zou zijn met artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om voor de toepassing van de uitzonderingsbepaling na te gaan of de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging daarvan ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk.

Noch een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, noch van de formele motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS